

תת"ע 2471/10/19 - מדינת ישראל נגד צדקי גוהגאה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

17 פברואר 2022

תת"ע 2471-10-19 מדינת ישראל נ'

גוהגאה

לפני כבוד השופט אלכס אחטר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י בא כוחה עו"ד מילנה סדיקוב

נגד

הנאשם

צדקי גוהגאה

ע"י בא כוחו עו"ד סמיר מרעי

גזר דין

מבוא:

הנאשם הודה והורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום לפיו בתאריך 08.06.19 סמוך לשעה 16:25 נהג ברכב בהיותו ללא רישיון נהיגה בתוקף לאחר שרישיונו פקע ביום 03.11.16, וללא פוליסת ביטוח המכסה נהיגתו.

בתאריך 18.04.21, הודה הנאשם בכתב האישום וביקש לצרף 4 תיקים נוספים:

תת"ע 9777-01-20 בגין עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מתאריך 14.12.19, **תת"ע 5698-08-20** בגין עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ועבירה של נהיגה ברכב ללא רישיון רכב תקף מתאריך 06.05.20, **תת"ע 13364-01-20 ותת"ע 13363-01-20** בגין עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ועבירה של נהיגה ברכב ללא רישיון רכב תקף מתאריך 06.01.20.

לאחר הצירוף הודה הנאשם במיוחס לו בארבעת כתבי האישום הנוספים (שעסקינן בעבירות שבוצעו בשלושה מועדים שונים בלבד לאחר שהעבירות שבוצעו בתאריך 06.01.20 פוצלו ל-2 כתבי אישום מסיבה בלתי ברורה).

לאור האמור, הנאשם הורשע בעבירות של **נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה (4 עבירות)** - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א 1961 (סמל סעיף 7102) **נהיגה ברכב ללא רישיון רכב (2 עבירות)** - עבירה לפי סעיף 2 לפקודה (סמל סעיף 7045) וכן **נהיגה ללא ביטוח** - עבירה על סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש) תש"ל - 1970 (סמל סעיף 2106).

מאחר ונגד הנאשם תלוי עונש מאסר מותנה בר הפעלה, ביקש ב"כ הנאשם לדחות את ישיבת הטיעונים לעונש ולהפנות את מרשו אל שירות המבחן לצורך הגשת תסקיר בעניינו.

הנאשם הופנה לשירות המבחן ובמקביל גם לממונה על עבודות השירות שיבחן את שאלת התאמת הנאשם לביצוע עבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות השירות:

מתסקיר שירות המבחן מתאריך 02.11.21 עולה כי הנאשם, כבן 45 נשוי ואב לשלושה קטינים.

הנאשם איננו עובד מזה מספר שנים מאחר שמטפל באשתו ובבנו הסובלים מבעיות בריאותיות ולכן משפחתו מתקיימת מקצבת ביטוח לאומי.

הנאשם עזב את בית הספר לאחר 10 שנים ומאז הועסק באופן רציף ופרנס משפחתו משך 15 שנה עד שנאלץ לעזוב את עבודתו בשל מצבם של אשתו ובנו הנזקקים לליווי וסיוע בבית. בשל כך, חלה התדרדרות במצבם הכלכלי.

לנאשם אין הרשעות פליליות אך לחובתו 25 הרשעות בתחום התעבורה, בין היתר, בעבירות דומות. בהרשעתו משנת 2016 נידון לעונש מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, בר הפעלה בהליך זה. לדברי הנאשם, בשל חובות עוקל רישונו אך לאחרונה הגיש בקשה לפשיטת רגל. בהתייחסו לעבירות טען שביצע אותן על רקע צרכיהם הרפואיים של אשתו ובנו וניכר שהוא מתקשה לגלות תובנה מעמיקה למשמעות והשלכות מעשיו.

עם זאת, הנאשם הביע חרטה על מעשיו ומסר שכיום מתנייד בתחבורה ציבורית וביטא תחושת מסוגלות להימנע מנהיגה.

שירות המבחן העריך שקיים סיכון להישנות העבירות אלא אם הנאשם ישולב בהליך טיפולי.

לאור הסכמת הנאשם להשתלב בהליך טיפולי, המליץ שירות המבחן על הארכת המאסר המותנה, הטלת צו מבחן למשך שנה והטלת צו של"צ בהיקף של 250 שעות.

בתאריך 29.12.21 התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות השירות בה נדחתה התאמתו של הנאשם לביצוע עבודות שירות, לאור סירובו לעבוד בתנאי עבודות השירות. הנאשם טען שלאור מצבם הרפואי של אשתו ובנו, הוא אינו יכול לעבוד כפי שנדרש.

טיעונים לעונש וראיות הצדדים:

בדיון אשר התקיים לפני בתאריך 17.01.21 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

באת כוח המאשימה התייחסה לעברו התעבורתי של הנאשם (ת/1), שכולל הרשעות קודמות זהות. היא הפנתה להרשעה מס' 6 בגיליון ההרשעות בה הוטלו על הנאשם עונשי מאסר ופסילה מותנים ברי הפעלה בהליך זה (ת/2) שלא היה בהם כדי להרתיע את הנאשם. ב"כ המאשימה ציינה שגם כיום, אין הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה תקף ולאור האמור, עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה של מספר חודשים שיכול ותינשא בעבודות שירות, הפעלת המאסר המותנה במצטבר, מאסר על תנאי, פסילה ממושכת, פסילה על תנאי וקנס.

בא כוח הנאשם טען שרישיון הנהיגה של הנאשם פקע לאור חובות כספיים וכי הנאשם עושה מאמצים רבים על מנת להסדיר את חובותיו ולהשיב לו את רישונו (נ/1). עוד טען שהנאשם נזקק לרישיון לשם טיפול באשתו ובנו שכאמור סובלים מבעיות רפואיות.

כמו כן, הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן רב כשצירף את כל תיקיו, הביע חרטה מלאה ועברו ישן יחסית.

הסנגור הוסיף שהנאשם ביצע את העבירה בתיק זה "בתקופה גבולית, ממש 20 יום, לכן אני סבור שבימ"ש יכול להתעלם מהמאסר על תנאי" ועתר לאמץ את המלצת שירות המבחן, להאריך את המאסר המותנה, ולהטיל על הנאשם ענישה שיקומית וצופה פני עתיד.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

ריבוי עבירות

על פי מצוות ס' 40ג לחוק העונשין "הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים". בענייננו, משהודה הנאשם בעבירות אמנם זהות אך כאלו שבוצעו בתאריכים שונים, שלא כחלק ממסכת עובדתית אחת ומתוך בחירה של הנאשם פעם אחר פעם לבצע את העבירות על אף שהוא מודע להיותו נוהג ללא רישיון נהיגה, ללא רישיון רכב וללא ביטוח, הריני קובע שמדובר בארבעה אירועים נפרדים.

מתחם העונש ההולם

קביעת מתחמי ענישה בתעבורה איננה מלאכה קלה כפי שכבר נכתב לא מעט ועיון בפסיקה מגלה כי לרוב, לעבירות נהיגה ללא רישיון נלוות עבירות חמורות נוספות דוגמת נהיגה בזמן פסילה, גרימת תאונה והפקרה. ואולם, גם ללא ביצוע עבירות חמורות נוספות, אין המדובר בעבירות טכניות ותו לא כי אם בעבירות שביצוען יכול ויפגע בביטחון הציבור ומשתמשי הדרך. עוד מוכיחות העבירות על מבצען כי הוא מזלזל בהוראות החוק והדין (עפ"ת (חי') 72826-06-20 **חליל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.07.20 (פורסם בנבו)).

עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף הוגדרה בפסיקה כעבירה מסוכנת, "פצצה מתקתקת", אשר גלום בה פוטנציאל רב של סיכון ואף פגיעה ממשית במשתמשי הדרך, בהולכי הרגל ובביטחון הציבור במיוחד אם יפגע אחד

מהמשתמשים בדרך ולא יהיה לו כיצד להיפרע לאור היות הנאשם נוהג ללא פוליסת ביטוח ברת תוקף.

יתר על כן, אין לשכוח שהנאשם נהג ברכב כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע בשנת 2016, היינו מזה כשלוש שנים במועד ביצוע העבירות ולמעשה, בהתחשב בגיליונו התעבורתי הכולל עבירות דומות לעבירות הנידונות בפניי, ובשים לב לתיקים אותם צירף, הרי שהנאשם מעולם לא חדל מלנהוג וכדברי בית המשפט המחוזי "נראה שהמשיב הפך את הנהיגה ללא רישיון ל"מפעל חיים". שלטון החוק לא מעניין אותו. הצורך ברישיון נהיגה אינו מטריד אותו, הוא ממשיך לנהוג כשארין הוא מבוסס, מסכן את ביטחונם של עוברי הדרך ושלו גם כן שוב ושוב, גם אם אצא מהנחה שהנני חייב לצאת ממנה, שנהג רק באותם מקרים שבהם נרשמו דו"חות" (עפ"ת 32611-08-10 מ"י נ' שלמה גיא [31.10.10]).

בפסקי דין רבים נקבע כי נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע לתקופה ארוכה יש לראות את הנוהג כמי שנוהג ללא רישיון כלל:

"גם העבירה של נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע לתקופה ארוכה, היא עבירה שהערכים המוגנים בגדרה דומים (לעבירה של נהיגה בפסילה - א"א), ושלא ניתן להקל ראש בחומרתה; כאשר ככל שתקופת הפקיעה ארוכה יותר, ראוי להתייחס אל הנהג כמי שאינו מורשה כלל לנהיגה, כך שפוטנציאל הסכנה לציבור הטמון בנהיגתו, גבוה" (עפ"ת 21538-08-19 מדינת ישראל נ' ג'ניים (ניתן ביום 20.01.20, פורסם בנבו) (להלן: "עניין ג'ניים") וכן עפ"ת 1647-08-20 מדינת ישראל נ' אבו בנייה (ניתן ביום 23.09.20, פורסם בנבו)).

מעיון בפסיקת בתי משפט הן השלום והן המחוזי כערכאת ערעור, נקבע מתחם הענישה ככזה הנע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל אשר יכול וינשאו בעבודות שירות, לצד פסילה לתקופה שבין 3 חודשים לבין 24 חודשים וענישה נלווית, במקרים בהם קיים ריבוי עבירות והישנות ביצוען.

בענייננו, נהיגתו של הנאשם, בארבעה מועדים שונים תוך פחות משנה, ללא שעשה מאום כדי לתקן את המחדל ולהשיב לו את רישיונו, בהיותו מודע לפקיעת רישיונו ורישיון רכבו, ובעוד שעונש מאסר מותנה של 3 חודשים לא הרתיעו, מלמדים על העוצמה הרבה של הפגיעה בערך החברתי המוגן.

על כן, אני קובע כי מתחם הענישה בגין כל אירוע נע בין מאסר על תנאי ועד ל - 6 חודשי מאסר בפועל אשר יכול ויבוצעו בעבודות שירות, לצד פסילה לתקופה שבין 3 חודשים לבין 18 חודשים (עפ"ת (חי') 47553-01-22 מלחם נ' מדינת ישראל (15.02.22)).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - סעיף 40א לחוק העונשין:

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1996 ולחובתו 25 הרשעות קודמות, רובן מסוג ברירת משפט. אולם בעבירות הנדונות בפניי בתיק זה הורשע הנאשם 8 פעמים בעבר וכל זאת ללא האירועים אשר צירף לתיק זה ולמעשה, נדמה שהנאשם אינו חדל מלנהוג על אף שרישיונו פקע זה מכבר ואיננו נרתע מלשוב ולעלות על ההגה כל אימת שהוא חפץ בכך על אף עונשים שהוטלו עליו בעבר.

כמו כן, על אף הטענות לניסיונות לתקן את המחדל, הרי שלא הוצגו בפני כל אסמכתאות התומכות בכך וגם כיום אין הנאשם אוחז ברישיון נהיגה תקף.

בנסיבות אלה, כאשר המחדל לא תוקן, קיים סיכון רב להישנות העבירות.

מנגד, הנאשם אכן הודה בהזדמנות הראשונה, לקח אחריות, חסך מזמנו של בית המשפט והעדים וצירף תיקים.

בנוסף, לא ניתן להתעלם מכך שהרקע לפקיעת הרישיון מקורו במצב כלכלי קשה של משפחת הנאשם אשר נאלץ להפסיק לעבוד לשם טיפול בבני משפחתו.

עתירת בא כוח הנאשם להארכת התנאי - סעיף 56 לחוק העונשין:

על פי הוראות סעיף 55(א) לחוק העונשין, נאשם אשר נדון למאסר על תנאי והורשע בגין עבירה נוספת, יצווה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי. מטרתו של עונש המאסר המותנה, להוות מעין חרב אשר תלויה מעל ראשו של הנאשם, באופן שהמאסר המותנה יכול להפוך למאסר בפועל של ממש. באופן זה, יחויב הנאשם אשר נדון לעונש מאסר מותנה, לנהוג בזהירות יתרה בתקופת התנאי וככל שאכן לא יפר את תקופת התנאי, כך ההנחה היא שיקפיד ביתר שאת בהמשך דרכו גם לאחר תום תקופת העונש המותנה.

סעיף 56(א) לחוק העונשין, מאפשר את הארכת המאסר המותנה וקובע:

"בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות הענין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

בענייננו, נגד הנאשם תלוי מאסר מותנה, בר הפעלה, של 3 חודשים אשר ניתן בנוכחות בא כוחו, בתיק פ"ל 2410-08-14 בגזר דין מיום 18.07.16. במסגרת גזר הדין, הוטלו על הנאשם פסילה בפועל למשך 11 חודשים, פסילה על תנאי, קנס וכאמור גם מאסר מותנה.

כפי שנאמר זה מכבר, העבירות אותן ביצע הנאשם עבירות חמורות המה ואם לא די בכך, הנאשם ביצע בעוד שעונש מאסר על תנאי מרחף מעל לראשו אך לא מרתיעו. עובדה זו, די בה כדי לדון את הנאשם לתקופת מאסר בפועל. עם זאת, נתבקש בית המשפט על ידי ב"כ הנאשם להאריך את תוקף התנאי חלף הפעלתו וזאת וכבר נאמר כי הרתעת הציבור אינה חזות הכול ו"יש לשקול כל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות ונסיבותיו האישיות של הנאשם כאינדיבידואל ולאזן בצורה ראויה ביניהן לבין מדיניות הענישה האמורה" (עפ"ת 1267-05-16 חיזגילוב נ' מ"י).

בענייננו, משך הפקיעה במהלכה נהג הנאשם איננה ארוכה כמו במקרים אחרים בהם דן בית המשפט, לעבירות בתיק זה ובתיקים שצורפו לא נלוו עבירות חמורות אחרות והרשעותיו הקודמות של הנאשם מעידות יותר מכל על מצב כלכלי קשה.

בנוסף, בעת קביעת העונש המתאים, בתוך מתחם הענישה, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין אשר ביקש להבנות את שיקול הדעת השיפוטי, יש לקחת בחשבון ולבדוק האם במקרה הקונקרטי הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, גם אם מדובר בתקופה קצרה, יהיה בה כדי לקבוע שהנזק עולה על התועלת.

דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים ("ועדת דורנר"), התייחס לעניין זה ומסקנתו מצדיקה בחינה מחודשת של שיקולי הענישה. בענייננו, הנאשם מעולם לא נשא בעונש מאסר בפועל (מאחורי סורג ובריח או בעבודות שירות) בגין עבירות קודמות ודומני ששליחתו בעת הזאת לתקופה, אפילו קצרה, מאחורי סורג ובריח, תחמיר יתר על המידה עם הנאשם ובני משפחתו ותנציח את המצב הכלכלי הקשה ממנו הם סובלים.

יתרה מכך, הפסיקה קבעה זה מכבר כי על הענישה המוטלת להיות מידתית ומדורגת. הטלת מאסר בפועל לתקופה ארוכה בגין נהיגה ללא רישיון לאחר הטלת פסילה, קנס, וענישה צופה פני עתיד בלבד הינה קפיצה גבוהה מדי, קשה ואף בלתי הפיכה לאור נתוני הנאשם.

ככלל, סבורני שהיה נכון להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל בעבודות שירות ואולם לאור מצבם המורכב של בני משפחתו של הנאשם, כפי שתואר על ידי שירות המבחן וגובה באסמכתאות, דומני שבמקרה קונקרטי וחרגי זה יש להאריך את המאסר המותנה, לתת לנאשם הזדמנות אחרונה להוכיח שלמד מטעויותיו, הבין את חומרת מעשיו ושמעתה עונש המאסר המותנה יהיה חב הפעלה וזאת ככל שיחזור לסורו.

במסקנתי זו לא התעלמתי מטובת הכלל. אני סבור כי זה אחד המקרים שבו ניתן להשיג את מטרת הענישה ואת אינטרס הציבור בדרך סבירה ומתונה יותר שפגיעתה בנאשם הינה פחותה; שכן מחד תועלת לציבור תצמח משיקומו של הנאשם והפחתה כאמור משמעותית של הסיכון הנשקף ממנו גם לאור תקופת הפסילה הארוכה שתוטל עליו, ומאידך צו מבחן לתקופה ארוכה, לצד עונשים צופי פני עתיד מהווים עונש מרתיע ומאוזן שמגלם בחובו גם שיקולי ענישה נוספים, כמו גמול והרתעה.

יתר על כן, מובן כי ככל שלא ישכיל הנאשם לנצל את ההזדמנות שניתנת לו בהליך זה, לתקן את דרכיו ולשנות באמת מעמדו ותפיסותיו המוטעות, הרי שלא ינתנו הזדמנויות נוספות ולא יהיה מנוס מהפעלת המאסר המותנה שיהפוך להיות חב הפעלה והנאשם יישא בעונשים כבדים.

לעניין משך הפסילה בפועל, בא כוח הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט תוך שטען שהעבירה בוצעה זמן קצר בטרם הסתיימה תקופת התנאי ואולם, לא כך הדבר שכן הנאשם לא הסתפק בנהיגה חד פעמית אלא שב ונהג פעם אחר פעם באופן המצביע על זלזול כלפי תקופת התנאי שהושתה עליו והיעדר מורא מפני הפעמים הקודמות בהן נתפס. כפי שכתבתי, מצאתי לנכון שלא להתייחס לאירועים השונים כאל אירוע אחד ראשית מפני שאין המדובר במסכת עובדתית אחת ושנית מפני שעל הנאשם להפנים שאסור לו לנהוג! בנקודת זמן זאת, לאור התבוננות בגיליונו התעבורתי של הנאשם, המשקף נהיגה חוזרת ונשנית, בית המשפט מבהיר לנאשם שעליו לחדול מלנהוג. ככל שהנאשם לא הפנים זאת בעצמו ולא הורתע מתקופות פסילה קצרות שהוטלו עליו בעבר, אין מנוס מהשתת תקופת פסילה משמעותית בגין כל אירוע בנפרד. כפי שנקבע בעפ"ת ג'ניים שאוזכר מעלה:

"אין להעלות על הדעת, כי שופט תעבורה יגלה הבנה להפרת החוק באופן בוטה ע"י נאשם; ויקבע

בעניינו של נאשם רצידיביסט, אשר צבר חודשי פסילה ארוכים בשל התנהגותו המסוכנת והמזלזלת, ולא הורתע מעונשי מאסר בפועל וממאסרים מותנים, כי מאחר שענישה מחמירה לא הועילה, יש מקום להקל בעונשו; וחמור מכך, כי בשל הענישה שהוטלה עליו, הוא "נאלץ" או "יאלץ" גם בעתיד לנהוג את רכבו. המדובר במסר הפוך בתכלית, מזה שמצופה מבית המשפט לתעבורה להעביר למשיב עצמו ולציבור בכללותו, ולפיו בטחונו של הציבור אינו הפקר ואינו נתון בידיו או ברצונו של עבריין תנועה סדרתי, ופסיקותיו של בית המשפט אינן "כתובות על הקרח" ואינן מהוות המלצה בלבד, אשר הציבור רשאי לכבדן או להפר אותן לפי רצונו וצרכיו בלבד. זאת ועוד, אין לומר כי המשיב "נאלץ" לנהוג ברכב, אלא הוא בחר לעשות כן, תוך התעלמות בוטה מהוראות החוק ומהוראות בתי המשפט; כאשר הוא יכול היה, כמו כל אדם סביר שהוטלה עליו פסילה בפועל, לבחור בחלופות אחרות, כגון, נסיעה בתחבורה ציבורית או הסתייעות באדם אחר שינהג עבורו. עוד ראוי להזכיר, כי המשיב הוא זה שהביא במו ידיו למצב בו הוא נמצא כיום, ואין מדובר בגזירה משמיים".

בפסיקה נקבע לא אחת כי רמת הענישה אמורה לשקף את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם וכן את נסיבות ביצוען כך שיש לנקוט בעת גזירת העונש ההולם על פי מידת הדין ולא על פי מידת הרחמים (לעניין זה ראו רע"פ 8013/13 אמיר מסעוד נ' מ"י).

באשר למקרה הנדון לפני, לאור הודאת הנאשם, לצירוף התיקים והחיסכון בזמן שיפוטי, כמו גם לשם סיוע בשיקומו הכלכלי הנתען, מצאתי לנכון למקם את הנאשם מתחת לרף האמצעי של מתחם העונש ההולם לכל אירוע בנפרד.

משנאמר כל זאת, ובהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת אשמו של הנאשם, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת, תוך התחשבות בהודאתו של הנאשם ובנסיבות חייו, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מורה על חידוש עונש המאסר המותנה בר הפעלה של 3 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק מספר 2410-08-14 בבית משפט שלום תעבורה-חדרה, גזר דין מיום 18.07.16 וזאת למשך שנתיים נוספות החל מהיום.

2. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 14 חודשים. המזכירות תנפיק לנאשם אישור הפקדה נכון להיום וזאת ללא צורך בהפקדת רישיון או תצהיר, הפסילה תחושב מהיום אלא אם כן תלויות נגד הנאשם פסילות נוספות ובמקרה כזה הפסילה תרוצה במצטבר לכל פסילה אחרת.

3. אני מורה על הפעלת עונש פסילה על תנאי בר הפעלה של 3 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק מספר 2410-08-14 בבית משפט שלום תעבורה-חדרה, גזר דין מיום 18.07.16 **במצטבר** לעונש הפסילה האמור בסעיף 2, כך שבסופו של יום ייפסל הנאשם לתקופה של 17 חודשים.

4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

5. צו של"צ בהיקף 250 שעות שיבוצעו בהתאם לתוכנית אותה יבנה שירות המבחן ותוגש לאישור בית המשפט.

6. צו מבחן למשך 12 חודשים אשר יבוצע ויפוקח ע"י שירות המבחן.

הוסבר לנאשם כי ככל שלא יבצע את עבודות השל"צ או במידה ולא יעמוד בתנאי צו המבחן, יכול ותוגש בקשה להפקעת ההליך ובמקרה שכזה עניינו של הנאשם יובא לבית המשפט לצורך דיון מחודש ברכיבי הענישה של גזר הדין.

7. קנס בסך של 1,500 ₪ אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 15/5/22.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ז אדר א' תשפ"ב, 17 פברואר 2022, במעמד הנוכחים.